

NSZZ

Solidarność

**REGION
BIAŁYSTOK**

BIULETYN INFORMACYJNY NR 60 (241) ● 5.05.97

DLACZEGO **NIE** DLA KONSTYTUCJI?

KARTA DO GŁOSOWANIA

w referendum konstytucyjnym

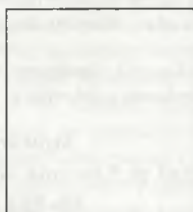
zarządzonym przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej

na dzień 25 maja 1997 r.

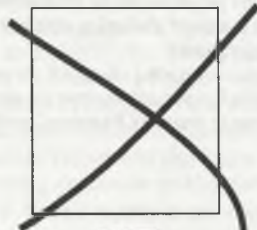
To nie jest Konstytucja dla Ciebie

To nie jest Konstytucja dla Polski

Idź i głosuj "NIE"

TAK

NIE

Szanowni Państwo!!!

25 maja 1997 r. weźmy udział w referendum konstytucyjnym.

Dlaczego NIE dla Konstytucji?

1. Konstytucja nie chroni rodziny – podstawowej komórki społecznej przed niebezpieczeństwem różnych zagrożeń między innymi przez:

* podważanie prawa rodziców do wychowania dzieci (arbitrem w relacji rodzic – dziecko ma być Rzecznik Praw Dziecka (art. 72; art. 48);

* brak deklaracji gwarancji dla stabilności ekonomicznej rodzin, a w tym brak pro-rodzinnej polityki podatkowej;

* uniemożliwienie rodzicom decydowania w wychowaniu religijnym dzieci (art. 53 ust. 3 w powiązaniu z art. 48, 72 i 45);

2. Konstytucja nie gwarantuje właściwych praw socjalnych których dochodzenie drogą skargi konstytucyjnej jest zakazane.

3. Konstytucja nie zapewnia należnych praw pracowniczych i związkowych między innymi poprzez:

* brak odpowiedniej podstawy prawnej dla układów zbiorowych i zagwarantowanych w nich uprawnień;

* brak ustanowienia komisji trójstronnej;

* konieczność wydłużenia wieku emerytalnego kobiet (art. 33);

* brak określenia prawa do godziwego wynagrodzenia i maksymalnej tygodniowej normy pracy.

4. Konstytucja nie przewiduje przeprowadzenia procedury powszechnego uwłaszczenia.

5. Konstytucja w przypadku trudności ekonomicznych państwa nakazuje mu zadłużyć się w bankach komercyjnych, w tym zagranicznych, co wpłynie na zubożenie polskiego społeczeństwa.

6. Konstytucja pozwala Sejmowi na zgodę na utratę suwerenności Polski (art. 90).

Ciąg dalszy na str. 3

**BIULETYN
INFORMACYJNY
JEST PISMEM
WEWNĄTRZZWIĄZKOWYM**

Komunikat

Prezydium Zarządu Regionu Białystok NSZZ „Solidarność”, zwraca się do wszystkich obywateli, którzy otrzymają projekt Konstytucji od Prezydenta RP o przekazanie go do ich Komisji Zakładowej NSZZ „S”, siedziby oddziału ZR NSZZ „S” lub do Zarządu Regionu.

Zebrane projekty konstytucji zostaną odesłane do urzędu Prezydenta RP. ■

Kolonie letnie w Wilnie

Zarząd Regionu Białystok NSZZ „Solidarność” jak corocznie organizuje kolonie letnie dla dzieci na Wileńszczyźnie.

Czas pobytu – 14 dni, koszt kolonii – 600 zł, dla dzieci członków NSZZ „S” – 500 zł.

Terminy turnusów:

- * 30.06. – 14.07. br.
- * 14.07. – 28.07. br.
- * 28.07. – 11.08. br.

Kolonie organizowane są dla dzieci w wieku od 7 do 15 lat. Wyjazd na kolonie odbędzie się na podstawie ważnego paszportu. Dzieci do lat 16 nie płać kosztów wydania paszportu.

Informacji udziela Dział Organizacyjny Zarządu Regionu tel. 42-32-46 ■

Ochrona pracy

W dniu 30.04.1997 r. ukonstytuowała się Wojewódzka Komisja Ochrony Pracy, działająca przy Okręgowej Inspekcji Pracy w Białymstoku. Przedstawicielem Zarządu Regionu Białystok NSZZ „Solidarność” w Wojewódzkiej Komisji Ochrony Pracy jest kol. Zenon Wiktoro. Wszelkie problemy dotyczące prawa pracy komisje zakładowe powinny zgłaszać do Zarządu Regionu. ■

**JEŚLI REKLAMA
TO TYLKO W NASZYM
BIULETYNIE
ATRAKCYJNE
WARUNKI
ZAPRASZAMY**

Konto ZR Białystok
PKO BP II Oddział Białystok
10201329-50193-270-1

Stanowisko Nr 1 Walnego Zebrania Delegatów Regionu Białystok NSZZ „Solidarność” z dnia 12.04.1997 r. w sprawie podwyżek płac w sferze budżetowej

Walny Zjazd Delegatów Regionu Białystok NSZZ „Solidarność” wyraża dezaprobatę wobec złamania przez Rząd RP ustaleń Komisji Trójstronnej w sprawie podwyżek płac pracowników oświaty i służby zdrowia w kwietniu br. W rzeczywistości podwyżki płac w tych resortach są o kilka procent niższe niż ustalone przez Komisję Trójstronną.

WZD Regionu Białystok domaga się dymisji szefów obu resortów, ministrów J. Wiatra i J. Zochowskiego oraz wyrównania płac w oświacie i służbie zdrowia do poziomu zapisanego w porozumieniach Komisji Trójstronnej. Ponadto WZD Regionu Białystok uważa za niedopuszczalne manipulowanie środkami masowego przekazu w celu wprowadzenia społeczeństwa w błąd w sprawie tych podwyżek.

Przewodniczący Walnego Zebrania Delegatów
Regionu Białystok NSZZ „Solidarność”
Zdzisław Piekarski

Stanowisko Nr 2 Walnego Zebrania Delegatów Regionu Białystok NSZZ „Solidarność” z dnia 12.04.1997 r. w sprawie zwolnień grupowych w białostockich zakładach pracy

Walny Zjazd Delegatów Regionu Białystok NSZZ „Solidarność” apeluje do władz miejskich i wojewódzkich, posłów i senatorów ziemi Białostockiej o pomoc w ratowaniu największych w naszym regionie zakładów pracy tj. m.in. ZPB „Fasty” i ZNTK Łapy, w których to traci pracę około 1000 pracowników.

Przewodniczący Walnego Zebrania Delegatów
Regionu Białystok NSZZ „Solidarność”
Zdzisław Piekarski

Stanowisko nr 3 Walnego Zebrania Delegatów Regionu Białystok NSZZ „Solidarność” z dnia 12.04.1997 r. w sprawie nowelizacji kodeksu karnego

W związku z gwałtownym wzrostem przestępczości zorganizowanej i brutalizacją przestępstw popełnianych przez młodzież, WZD Regionu Białystok uważa, że w tej sytuacji uchwalona przez Sejm RP liberalizacja zapisów kodeksu karnego spowoduje że wśród społeczeństwa wzrośnie świadomość zagrożenia i poczucie nieskuteczności prawa.

Nowe przepisy kodeksu karnego stają się swoistym prezentem dla świata przestępczego (zniesienie kary śmierci, znaczne złagodzenie kar za przestępstwa pospolite, brak kary konfiskaty mienia, itp.) WZD Regionu Białystok domaga się od Rządu RP podjęcia skutecznych działań w celu zapewnienia społeczeństwu poczucia bezpieczeństwa. ■

Apel do członków i władz NSZZ „Solidarność”

Zarząd Stowarzyszenia „Solidarni ze Stoczną Gdańską” zwraca się do członków i władz Związku wszystkich szczebli o czynne wsparcie działań Stowarzyszenia.

Okażmy naszą solidarność z tymi, którzy odważyli się być solidarni w czasach zniewolenia i zakłamania.

Jesteśmy przekonani, że możemy ocalić od zniszczenia nasze wspólne dobro, miejsce narodzin naszego Związku, miejsce pracy tysięcy ludzi wobec, których wszyscy mamy dług wdzięczności.

Zainteresowanych i chętnych do współpracy prosimy o kontakt. Apelujemy do Komisji Zakładowych o przystępowanie do stowarzyszenia jako członkowie wspierający.

Deklaracje prosimy kierować pod adresem:

Stowarzyszenie
„Solidarni ze Stoczną Gdańską”
80-855 Gdańsk

ul. Wały Piastowskie 24
tymczasowy nr tel: 384-232

Konto: GE Capital Bank O/Gdańsk 17100007-11966-200

Dokończenie ze str. 1

7. Konstytucja nie zmusza polityków do ujawnienia swej przeszłości politycznej i zmiany stanu majątkowego w czasie pełnienia funkcji, nie gwarantuje ona przeprowadzenia rzetelnej lustracji i weryfikacji sędziów.

8. Konstytucja nie chroni życia od poczęcia do naturalnej śmierci.

9. Konstytucja nie uznaje wyższości prawa naturalnego nad prawem stanowionym.

10. Złe zredagowana Preambuła, która:

* dzieli Polaków na wierzących i niewierzących i przeciwstawia wartościom chrześcijańskim wartościom ogólnoludzkim;

* w sposób niegodny odwołuje się do Boga (nie jest to Bóg chrześcijan);

* pomija ważne dla Polaków fakty historyczne (Konstytucja 3 maja, zryw Solidarności).

11. Konstytucja nie zamierza zerwać ze spuścizną byłego ustroju totalitarnego i pozwala umocnić się byłej klasie rządzącej przy władzy.

12. Konstytucja jest redagowana w sposób pośpieszny; zawiera wiele luk i niedomówień, brak jej precyzji, wiele przyjętych rozwiązań jest niezbyt fortunnnych. Stąd wiele wątpliwości natury prawnej, i możliwości rozmaitych interpretacji. ■

Szanowni Państwo!

Decyzja rządu RP o likwidacji Stoczni Gdańskiej była absolutnie polityczna. Proces likwidacji SG rozpoczął się w 1988 roku przez byłego premiera Mieczysława Rakowskiego. Zemsta władz wywodzących się z systemu komunistycznego na kolebce „Solidarności” była bardzo wyrazista.

Postawa ludzi dobrej woli pozwoliła na zastanowienie się tych wszystkich, którzy tę haniebną decyzję podjęli. Protest jaki zorganizowała „Solidarność” to wręcz heroiczna postawa ludzi dobrej woli, którzy wsparli finansowo akcję Radia Maryja, Stowarzyszenie Solidarni ze Stocznia oraz nabyli cegielki które rozprawdzają poszczególne struktury naszego Związku jest dowodem szlachetnej postawy dużej części społeczeństwa polskiego.

Zarząd Regionu Białostok NSZZ „Solidarność” rozprawdził ponad 20 tys. cegiełek. Uzyskane wpływy pozwolą na obronę nie tylko Stoczni Gdańskiej, ale również wielu innych zakładów na terenie kraju.

Za pośrednictwem środków masowego przekazu pragnę w imieniu Zarządu Regionu oraz w imieniu ludzi pracy serdecznie podziękować, tym wszystkim, którym majątek narodowy jest tym co stanowi naszą ukochaną Ojczyznę. Nie dopuścimy do roz-

grabienia naszych zakładów oraz powiemy nie jeżeli obca lub hochsztaplerska ręka sięgnie po wypracowany przez nas majątek narodowy.

Informuje, iż cegielki można jeszcze nabywać w Zarządzie Regionu oraz w poszczególnych komisjach zakładowych oraz parafiach.

Przewodniczący Zarządu
Regionu Białostok
NSZZ „Solidarność”
Józef Mozolewski

To nie jest konstytucja dla Polski

Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” wzywa obywateli polskich do wzięcia udziału w referendum konstytucyjnym w dniu 25 maja 1997 r., mimo że koalicja SLD-PSL-UW-UP przedstawia fałszywą alternatywę wyboru między ich konstytucją a konstytucją stalinowską. Ta sama koalicja nie pozwoliła obywatelom na dokonanie wyboru między konstytucją Zgromadzenia Narodowego a Obywatelskim Projektem Konstytucji (mimo wyrażonego w sondażach ogromnego poparcia dla takiej idei) i nie zgodziła się, aby o ważności referendum konstytucyjnego decydowała większość obywateli uprawnionych do głosowania.

W tym kontekście Komisja Krajowa uznaje, że referendum konstytucyjne jest dla tych czterech ugrupowań politycznych jedynie kartą wyborczą.

Komisja Krajowa w swej Uchwale z 12 marca 1997 r., doceniając wysiłki zmierzające do uzyskania ogólnonarodowego kompromisu co do kształtu najważniejszego aktu prawnego w państwie, przedstawiła Zgromadzeniu Narodowemu 13 propozycji, których przyjęcie i wprowadzenie do projektu konstytucji byłoby odczytane jako gest dobrej woli i chęć wypracowania konstytucji dla polski, godnej Jej tradycji i dokonań. Komisja Krajowa uznała, iż te propozycje zawierają pryncypia, z których zrezygnować

nie można, czując się odpowiedzialnym za przyszłość Polski.

Nasze propozycje były następujące:

1. W Preambule – odwołanie do Boga uczynione w sposób godny, a nie sztuczny czy zafalszowany i wyraźnie określone dokonania Narodu Polskiego wraz z ostatnim zrywem Solidarności, który dał początek odzyskiwaniu wolności przez kraje Europy Środkowej i Wschodniej.

2. Potwierdzenie prymatu prawa naturalnego nad prawem stanowionym.

3. Zapewnienie konstytucyjnej ciągłości politycznej i prawnej niepodległej polski.

4. Obecność przepisów wprowadzających, gwarantujących rozliczenie z minionym okresem pozbawienia suwerenności.

5. Prawo do ochrony życia od poczęcia do naturalnej śmierci.

6. Ochrona prawa do pracy, do własności, do dziedziczenia. Ustrój państwa określony przez wolność gospodarczą, solidarność i dialog partnerów społecznych, a także samodzielność ekonomiczną rodzin.

Komisja Trójstronna regulująca wielostronny dialog partnerów społecznych.

7. Prawo rodziców do wychowywania dzieci zgodnie z przekonaniami rodziców.

8. Zagwarantowanie suwerenności Państwa. Skreślenie zasady konstytucyjnej przewidującej przekazywanie części upraw-

nień państwa na rzecz organów i organizacji międzynarodowych poza kontrolą Narodu.

9. Stworzenie podstaw do uwłaszczenia powszechnego.

10. Ujawnienie przez kandydatów do urzędów państwowych (również parlamentarzystów) swej przeszłości politycznej i społecznej oraz składanie przez nich oświadczeń majątkowych. Określenie indywidualnej odpowiedzialności za zawierane umowy, w tym umowy społeczne, wraz z ich realizacją.

11. Wprowadzenie instytucji Skarbu Państwa i Prokuraturii Generalnej. Rezygnacja z Rady Polityki Pieniężnej.

12. Reforma systemu wymiaru sprawiedliwości (w tym weryfikacja sędziów, uregulowania dotyczące prokuratury), by faktycznie była realizowana idea sprawiedliwości.

13. Rezygnacja z przesądzania o rozwiązaniach ordynacyjnych.

Propozycje KK nie zostały przez Zgromadzenie Narodowe uwzględnione. Ponadto poprawki wniesione później przez Prezydenta i przyjęte przez Zgromadzenie Narodowe wprowadzają dalsze zagrożenia dla państwa i dla praw obywateli.

W takiej sytuacji Komisja Krajowa wzywa członków i sympatyków Związku do odrzucenia w referendum konstytucji autorstwa Zgromadzenia Narodowego. ■

Sprawozdanie z działalności

Zarządu Regionu Białostok NSZZ „Solidarność” za rok 1996 – ogłoszone przez Przewodniczącego ZR Józefa Mozolewskiego na Zebraniu Delegatów Regionu Białostok NSZZ „S” w dniu 12 kwietnia 1997 r.

Sprawozdanie z działalności Zarządu Regionu za rok 1996 chciałbym przedstawić w nieco odmienny sposób niż robiłem to dotychczas.

Będzie ono obejmowało:

- po pierwsze – sprawozdanie z pracy Zarządu Regionu
- po drugie – sprawozdanie z działań podjętych przeze mnie jako Przewodniczącego Zarządu Regionu
- po trzecie – sprawozdanie z udziału Zarządu Regionu w Akcji Wyborczej „Solidarność”

I. Sprawozdanie z pracy Zarządu Regionu

W Zarządzie Regionu na koniec 1996 roku było zatrudnionych na umowę o pracę 28 osób, w tym:

5 członków Prezydium ZR

W pełnym wymiarze czasu pracy było zatrudnionych

14 pracowników. Pozostali tj. 14 osób było zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy.

8 osób zatrudnionych na umowę zlecenie.

Członkowie Zarządu Regionu odbyli w ciągu 1996 r. 9 posiedzeń, w tym jedno uroczyste z udziałem Przewodniczącego Komisji Krajowej Mariana Krzaklewskiego i Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Lecha Wałęsy.

Ilość uchwał – 34
Ilość stanowisk – 2

Ilość członków Zarządu Regionu na koniec 1996 roku uległa zmniejszeniu o dwie osoby tj. kol. kol. Tadeusza Zaleskiego i Kazimierza Rogalskiego.

Frekwencja członków Zarządu Regionu na poszczególnych posiedzeniach przedstawiała się nie najgorzej.

Prezydium Zarządu Regionu odbywało i odbywa swoje posiedzenia cyklicznie wg przyjętego harmonogramu tj. raz w tygodniu w każdy piątek.

W 1996 roku było ich 27. Ilość podjętych decyzji: 192

Praca Zarządu Regionu w 1996 roku polegała na realizowaniu polityki związkowej kształtowanej przez Komisję Krajową, rozwiązywaniu problemów lokalnych i regionalnych oraz udzielanie pomocy tym Komisjom Zakładowym, które o tę pomoc występowały.

Największym problemem na dzień dzisiejszy pozostaje nadal sprawa terminowego i prawidłowego odprowadzania składek związkowych przez poszczególne Komisje Zakładowe. Nadal są Komisje Zakładowe, które odprowadzają składki nieprawidłowo zaniżając ich wysokość, bądź nie odprowadzają ich w obowiązującym terminie lub wcale nie płacą składek. Szczegóły w tej sprawie zostaną przedstawione w oddzielnym sprawozdaniu finansowym, które przedstawi Skarbnik Zarządu Regionu.

Z satysfakcją chcę stwierdzić, że pomimo kłopotów, które przed chwilą wymieniałem, polityka finansowa w 1996 roku ulegała coraz to większej stabilizacji.

Dowodem takiego stanu rzeczy było zdecydowanie się Zarządu Regionu na zrealizowanie kilku poważnych przedsięwzięć, na które nie mogą się zdobyć dużo większe regiony niż nasz.

Pierwsze, które mam na myśli, to zakup budynku przy ulicy Suraskiej, w którym mieści się obecnie Region. Było to możliwe do zrealizowania dzięki pomocy części Komisji Zakładowych, które udzieliły pożyczki na ten cel. Przyczyniło się to do zmniejszenia wysokości zaciągniętego kredytu bankowego co w znacznym stopniu obniżyło koszt zakupu. Przy tej okazji pragnę podziękować wszystkim Komisjom Zakładowym, które odpowiedziały na apel Zarządu Regionu i wzięły udział w tym przedsięwzięciu.

Fakt, że budynek jest naszą własnością napawa nas dziś dumą, to sukces białostockiej „Solidarności”.

Drugie przedsięwzięcie to zakup nowego samochodu. Decyzję w tej kwestii Zarząd Regionu podjął z czysto ekonomicznego punktu widzenia. Otóż samochód „Polonez” był eksploatowany przez okres 3 lat. Ten próg czasowy sprawia, że koszty utrzymania zaczęły rosnać i przestał być opłacalny. Na zwiększające się koszty miał wpływ coraz większy odpis amortyzacyjny jak też częstsze naprawy. Ponadto należało uwzględnić fakt, iż samochód był jeszcze o tyle w dobrym stanie, że można było go sprzedać i w ten sposób odzyskać część pieniędzy.

Trzecie przedsięwzięcie, to modernizacja ośrodka „OLC”. Z uwagi na dużą ilość szkoleń komputerowych, zaistniała konieczność modernizacji komputerów polegającej na wymianie niektórych przestarzałych

części składowych komputerów na bardziej nowoczesne pozwalające na stosowanie coraz to nowszych i wszechstronnych programów do szkoleń.

I wreszcie czwarte – to remont budynku. Wykonano najbardziej niezbędne prace, a mianowicie:

wymianę częściową stolarki okiennej i odmalowanie pomieszczeń. Remont ten był konieczny aby zapobiec niszczeniu budynku. Dokonaliśmy również zakupu kserokopiarki, w celu wykonywania usług dla ludności. Wykonywanie tych usług zostało połączone z pracą osób zatrudnionych na portierni. Takie rozwiązanie sprawy powoduje, że wydane pieniądze na ksero wracają w postaci dochodu ze świadczonych usług.

Jeszcze raz chcę podkreślić, że realizacja wspomnianych przedsięwzięć była jedynie możliwa ze względu na unormowaną politykę finansową Regionu.

Chciałbym teraz przedstawić jak wyglądała praca poszczególnych pionów Zarządu Regionu w ciągu 1996 roku.

Otóż pracowaliśmy w następującej strukturze organizacyjnej:

1. Dział Organizacyjny
2. Dział Szkoleń
3. Biuro Prawne i Zbiorowych Stosunków Pracy
4. Biuro Konsultacyjne – Negocjacyjne
5. Ośrodek szkolenia „OLC”
6. Dział Księgowości
7. Sekretariat
8. 9 oddziałów na terenie działania Regionu, a mianowicie:

Oddział w Hajnówce, Bielsku Podlaskim, Siemiatyczach, Mońkach, Sokółce, Grajewie, Łapach, Dąbrowie Białostockiej i w Czamej Białostockiej.

Praca poszczególnych działów przedstawiała się następująco:

1. Dział Organizacyjny
- W zakresie obowiązków tego Działu leży przede wszystkim prowadzenie akt Komisji Zakładowych. Na ich podstawie chcę poinformować, że Region Białostok to 18.200 członków i 286 Komisji Zakładowych. W roku 1996 zarejestrowano 13 nowych Komisji Zakładowych i 1 Komisję reaktywowano. Wyrejestrowano natomiast 7 Komisji Zakładowych z powodu upadłości ich zakładów.

Praca Działu koncentrowała się na obsłudze Komisji co jest pierwszoplanowym zadaniem. Polegała na: zbieraniu i

przekazywaniu informacji, prowadzeniu rejestru Komisji i wydawaniu niezbędnych w tym celu dokumentów, zaświadczeń, pomoc przy tworzeniu się nowych organizacji związkowych w zakładach pracy, zbieraniu ankiet statystycznych i prowadzenie statystyki w Regionie, udzielaniu porad i wyjaśnień przy przeprowadzaniu pierwszych wyborów jak i wyborów uzupełniających w trakcie kadencji, prowadzenie rejestru delegatów na WZDR jak i dbanie o jego aktualność oraz organizowanie i wysyłanie korespondencji do KZ.

Drugie statutowe działanie to prowadzenie rejestru i współpraca z Sekcjami Branżowymi. Na koniec 1996 roku było ich zarejestrowanych 12.

Inne sprawy, którymi zajmował się Dział to:

- organizowanie i obsługa techniczna Walnych Zebrań Delegatów Regionu.
- organizowanie imprez patriotycznych wraz z udziałem pocztów sztandarowych
- organizowanie pielgrzymek - w minionym roku było ich trzy:

„Świata Pracy” na Jasną Górę, i na spotkanie z Ojcem Świętym Janem Pawłem II w Rzymie.

Zwłaszcza ta druga przysporzyła bardzo dużo pracy i kłopotów oraz do Warszawy na pożegnanie figurki Matki Bożej Fatimskiej

- organizowanie wyjazdów na pikety i manifestacje organizowane przez Komisję Krajową

- organizacja i współpraca przy różnych akcjach powodowanych

sytuacją gospodarczo-polityczną kraju np: referendum odnośnie powszechnego uwłaszczenia, zbieranie podpisów przeciw ustawie o aborcji. Pomoc Stoczni Gdańskiej. wybory do izb rolniczych, manifestacja i konferencja prasowa w związku z deportacją z Białorusi Mariana Krzaklewskiego itd. itd.

Wielu pracy i problemów złożyło się na organizację dwóch imprez, które zaliczyć można do bardzo udanych, a mianowicie: organizacja obchodów 31-go Sierpnia - Rocznicę podpisania Porozumień Sierpniowych wraz z manifestacją w Warszawie oraz wyświęcenie pomnika „Solidarności” przy Kościele Św. Kazimierza w Białymstoku.

Na bieżąco też prowadzona była współpraca z Oddziałami ZR w terenie.

Ponadto Dział Organizacyjny zajmował się również sprawami, które zaliczyć można byłoby do kategorii socjalno-sportowych. Do nich zaliczyć można:

- zorganizowanie kolonii w Wilnie, w których uczestniczyło 162 dzieci
- sprawowanie opieki nad dziećmi z Białorusi, które przebywały na kolonii w Białymstoku.
- organizowanie imprez charytatywnych (choinka noworoczna i

Dzień Dziecka) i sportowo-rekreacyjnych (zawody wędkarskie).

Do tego wszystkiego co już wymieniłem dołożyć należy jeszcze sprawy gospodarcze i zaopatrzeniowe, które to zamykają wachlarz spraw będących w gestii działu organizacyjnego. Za pracę tego Działu odpowiada Kol. Mieczysław Marcinowicz.

2. Dział Szkoleń

Praca Działu Szkoleń w 1996 roku była bardzo intensywna co oznacza dużą ilość szkoleń przeprowadzonych w tym roku.

Odbyły się następujące szkolenia:

- szkolenie ogólnozwiązkowe cz. I - 5
- szkolenie ogólnozwiązkowe cz. II - 3
- układy zbiorowe pracy cz. I - 3
- układy zbiorowe pracy cz. II - 4
- „Gra w przedsiębiorstwo” (ekonomiczne) - 2
- „Komisje BHP” - 3
- szkolenie dla Komisji Rewizyjnych - 2
- Przeciwdziałanie łamaniu praw pracowniczych i związkowych - 1

Szkolenie „Komisje BHP” i „Przeciwdziałanie łamaniu praw” są szkoleniami, których prowadzenie miało miejsce w II półroczu 1996 roku. Są to szkolenia nowe.

Jak z tego wynika w Regionie jest prowadzonych 7 rodzajów szkoleń. Ogółem Dział Szkoleń przeprowadził 23 szkolenia w większości 5-dniowe, co dało 840 godzin wykładowych (godzina wykładowa - 60 min). W 1996 roku przeszkolono 303 osoby.

Szkolenia były prowadzone przez:

- Kol. Krystynę Łukaszk - metodyka zatrudniona w Regionie na pełnym etacie - 220 szkoleń, 728 godz. wykładowych
- Kol. Jerzego Lacha - instruktora związkowego, wolontariusza - 9 szkoleń, 312 godz. wykładowych
- Kol. Zenona Wiktoro - instruktora związkowego, wolontariusza - 2 szkolenia, 56 godzin wykładowych
- Kol. Krzysztofa Pużuka - instruktora związkowego, wolontariusza - 2 szkolenia, 64 godz. wykładowe

Szkolenia były prowadzone w Białymstoku jak i w Oddziałach Zarządu Regionu w terenie.

Pragnę w tym miejscu podziękować Kol. Jurkowi Lachowi, Zenonowi Wiktoro i Krzysztofowi Pużuk za włączenie się w pracę szkoleniową. Podziękowania są tym zasadne, gdyż Koledzy nie są zatrudnieni w Zarządzie Regionu, pracują bez wynagrodzenia, a poświęcają swoją czas, aby przekazywać zdobytą wiedzę innym.

Dział Szkoleń naszego Regionu znajduje się w czołówce Działów Szkoleń na szczeblu krajowym, dlatego też uczestniczy w programie szkoleń opracowanym przez Gdańsk - Dział Szkoleń Fundacji Gospodarczej NSZZ „Solidarność”.

Stąd też u nas w Białymstoku było organizowane:

- szkolenie z UZP z funduszy „PHARE” dla naszego i olsztyńskiego Regionu

- ze środków Krajowej Sekcji Kolejarzy zorganizowane zostało szkolenie „Komisje BHP”, w którym uczestniczyli kursanci z terenu całej Polski.

- 6 osób z Komisji Zakładowych tj. 2 osoby z BZPB „Fasty”, 2 osoby z RUP, 1 osoba z ZOZ-u w Sokółce i 1 osoba ze „Spomaszu” w Sokółce wyjechała na bezpłatne szkolenie „Komisje BHP” do Wilgi pod Warszawą.

- Kol. Dariusz Borowski uczestniczył w Gdańsku w szkoleniu „Przeciwdziałanie łamaniu praw pracowniczych i związkowych.”

- Kol. Krystyna Łukaszk brała udział w pracy pod kierunkiem przedstawicieli MKWZZ, przy opracowywaniu programu szkoleniowego „Przeciwdziałanie łamaniu praw...” jak też współuczestniczyła jako nauczyciel wspomagający w seminarium którego organizatorem był Narodowy Instytut Demokratyczny USA. Seminarium to odbywało się w Toruniu.

Ww. fakty dowodzą, że Region nasz jest liczącym się Regionem w dziedzinie szkoleń w Komisji Krajowej.

Praca Działu Szkoleń wynikała z półrocznych grafików szkoleń, które zatwierdziło Prezydium Zarządu Regionu, a następnie przesyłane były do Komisji Zakładowych jak też drukowane w biuletynie regionalnym.

Z przykrością stwierdzam, że są Komisje Zakładowe, których działacze nie uczestniczyli w żadnym szkoleniu w tej kadencji.

Pragnę również nadmienić, że Dział Szkoleń współpracował z Działami Szkoleń ZR „Mazowsze”, ZR Gdańsk i ZR Warmińsko-Mazurskiego, polegającą na wymianie doświadczeń, materiałów szkoleniowych a także programów do szkoleń. Pracą Działu Szkoleń kieruje Kol. Krystyna Łukaszk.

3. Biuro Prawne i Zbiorowych Stosunków Pracy.

Biuro prowadzi swą działalność w ścisłej współpracy z Biurem Konsultacyjno-Negocjacyjnym. Rok 1996 był rokiem przełomowym w tworzeniu pozycji prawnych w stosunkach pracowniczych ze względu na wprowadzenie nowych przepisów Kodeksu Pracy oraz przepisów regulujących zbiorowe interesy załóg pracowniczych - układy zbiorowe pracy. Większość sporów zbiorowych w prowadzeniu, których uczestniczyło biuro, dotyczyło spraw płacowych i świadczeń socjalnych. Nie zawsze sytuacja finansowa zakładów pracy pozwalała na pełną realizację żądań płacowych Komisji Zakładowych. W takich przypadkach występowała potrzeba przeprowadzenia analizy ekonomicznej na podstawie dostępnych Komisjom sprawozdań finansowych /F-01 i F-02/ oraz innych dokumentów finanso-

wych. Przykładami prowadzenia sporów zbiorowych na tle żądań płacowych był spór zbiorowy w:

- Białostockich Zakładach Przemysłu Sklejek SA
- Zakładach Mleczarskich „Mitex” sp. z o.o.
- „Spomaszu” SA
- Fabryce Wyrobów Runowych „Birma” SA
- Fabryce Maszyn Rolniczych „AGROMET” w Czamej Białostockiej
- Przedsiębiorstwie PKS - Towarowy
- CEZAL-u SA
- Białostockiej Fabryce Mebli SA

We wszystkich ww. firmach doszło do podwyżek wynagrodzeń, a w niektórych jeszcze dodatkowo został przez Radę Nadzorczą odwołany Zarząd Spółki za nieudolne kierowanie firmą. W Fabryce Dywanów „Angella” spór zbiorowy dotyczył zwolnień grupowych. Zadaniem Biura w tych sporach zbiorowych było dokonywanie analizy posiadanych przez Komisję Zakładową dokumentów i pomoc w prowadzeniu negocjacji.

W wyniku nowelizacji Kodeksu Pracy wiele Komisji Zakładowych korzystało z porad Biura w sprawach dotyczących regulaminów pracy, regulaminów wynagradzania jak i regulaminów Funduszu Świadczeń Socjalnych. Jako przykład wymienię Komisję Zakładową: Wojewódzkiego Ośrodka Animacji Kultury, Teatru Dramatycznego im. Węgierki. Białostockiego Ośrodka Kultury. Fadomu, Mery Pniefal.

Biuro prowadziło również wiele spraw interwencyjnych w stosunkach pracy i w sprawach praw i wolności związkowych. Tu pomocy udzielono takim Komisjom: „System Ochrony SEZAM”, Dzienny Dom Pomocy Społecznej, BZPB „Fasty” SA, Ośrodek Doradztwa Rolniczego, Przedsiębiorstwo Komunalne w Czamej Białostockiej.

Oprócz ww. spraw, Biuro prowadziło postępowania przed sądami pracy w sprawach indywidualnych członków NSZZ „Solidarność” jak i grupowych. Przykłady to Szkoła Podstawowa w Milejczycach, Komisja Międzyzakładowa PKP w Białymstoku.

Dodatkowym i trochę ubocznym zajęciem Biura jest regularne prowadzenie kolumny prawnej w Biuletynie Informacyjnym Zarządu Regionu. W kolumnie tej na bieżąco

prezentowane są najbardziej przydatne Komisjom problemy prawne. Za działalność Biura Prawnego i Zbiorowych Stosunków Pracy odpowiedzialny jest Kol. Mirosław Markowski.

4. Biuro Konsultacyjno-Negocjacyjne

Biuro Konsultacyjno-Negocjacyjne w 1996 roku swym działaniem obejmowała dwa Zarządy Regionów: Białystok i Pojezierze. Głównym zadaniem Biura było doradztwo Komisjom Zakładowym w

sprawach związanych z układami zbiorowymi pracy, regulaminami pracy, przekształceniami własnościowymi i zwolnieniami grupowymi. Ponadto BKN ściśle współpracował z Biurem Prawnym i Zbiorowych Stosunków Pracy przy rozwiązywaniu konfliktów zbiorowych dotyczących głównie podwyżek wynagrodzeń jak też problematyce związanej z Zakładowym Funduszem Świadczeń Socjalnych.

Biuro zajmowało się również opiniowaniem projektów aktów prawnych jak i udział w radach samorządowych.

W roku 1996 oprócz ww. spraw, występowały przypadki zwracania się członków związku w sprawach, które nie leżały w kompetencji BKN. Jednakże, ze względu na ważność i pilność spraw były one również przez Biuro załatwiane. Były to sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych, zwłaszcza odwołania od decyzji organów rentowych, opinii w sprawach umów cywilno-prawnych, opinie w sprawach funkcjonowania spółek prawa handlowego oraz zastępstwa procesowe w Sądzie Pracy.

Ogółem w ciągu roku 1996 Biuro Konsultacyjno-Negocjacyjne zarejestrowało 407 spraw.

W strukturze spraw wyodrębniły się problemy z zakresu:

1. prawa pracy – aż 152 sprawy
2. przekształceń własnościowych – 23 sprawy
3. płac i układów zbiorowych pracy – 27 spraw
4. spraw socjalnych – 22 sprawy
5. zwolnień grupowych – 19 spraw
6. spraw innych – 64

Do ważniejszych spraw, którymi zajmował się BKN można zaliczyć:

- podwyżki wynagrodzeń w ZPOW „Hortex” w Siemiatyczach
- negocjowanie obniżek opłat za dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków w Hajnówce

- udział w Kolegium Arbitrażu Społecznego dot. sporu w PKS

- doradztwo przy przekształcaniu własnościowym Kolejowych Zakładów Konstrukcji Stalowych w Starosielcach

- udział w posiedzeniach komitetów strajkowych w Chłodni SA w Etku i Zakładach Rybnych w Giżycku

- wszczęcie i prowadzenie postępowania sądowego w sprawie zwrotu kwot z ZFŚS od CDORP Warszawa

- opiniowanie projektów uchwał władz samorządowych miasta Białegostoku, Choroszczy, Juchnowca, Moniek. Muszę również stwierdzić, że BKN dokonywał w 1996 roku obsługi prawnej Zarządu Regionu zwłaszcza w sprawach majątkowych jak też w sprawach związanych z rewindykacją majątku związkowego.

Za pracę Biura Konsultacyjno-Negocjacyjnego w 1996 roku odpowiedzialny był Kol. Zbigniew Chojnowski.

Tu muszę nadmienić, że Zbyszek w grudniu 1996 roku rozwiązał umowę o pracę z Zarządem Regionu, ponieważ wygrał konkurs na Dyrektora w Komunalnym Przedsiębiorstwie Komunikacyjnym w Białymstoku.

5. Ośrodek szkolenia „OLC”

Ośrodek szkoleniowy zorganizował w 1996 roku następujące szkolenia:

- kurs „Podstaw obsługi komputera z systemem magazynowym z fakturowaniem”. Kurs trwał 80 godz. lekcyjnych. Była to jedna grupa dla osób skierowanych z Rejonowego Urzędu Pracy w Białymstoku.

- kurs „Podstaw obsługi komputera”. Kurs trwał 60 godzin lekcyjnych. Nabór na kurs był wolny. Zorganizowano 17 grup szkoleniowych. W 3 grupach uczestniczyły osoby skierowane z Wojewódzkiego Urzędu Pracy. Ogółem kurs podstaw obsługi komputera ukończyło 253 osoby. Kurs „Księgowości komputerowej”. Ogółem kurs obejmował 75 godzin lekcyjnych, z tego 45 godzin to wykłady z podstaw rachunkowości i 30 godzin to ćwiczenia z systemu finansowo-księgowego.

Zorganizowano w 1996 roku 4 grupy szkoleniowe.

Ogółem ten kurs ukończyło 49 osób.

W ośrodku było zatrudnionych na pełnym etacie 2 osoby i 7 osób na umowę zlecenie, bądź umowę o dzieło. Ci ostatni to wykładowcy zatrudnieni do prowadzenia zajęć na kursach.

Pragnę poinformować, że ośrodek mieści się w siedzibie Zarządu Regionu i mogą również z niego korzystać Komisje Zakładowe jak i członkowie Związku.

Za pracę ośrodka szkoleniowego odpowiedzialny jest Kol. Jacek Orłowski, zatrudniony w Regionie na pełnym etacie.

6. Praca Oddziałów ZR w terenie

Oddziały Zarządu Regionu w terenie pracowały dla 95 Komisji Zakładowych.

Na terenie poszczególnych Oddziałów działają następujące ilości Komisji Zakładowych: Hajnówka – 14, Bielsk Podlaski – 14, Sokółka – 19, Mońki – 8, Grajewo – 11, Łapy – 11, Siemiatycze 14, Dąbrowa Białostocka – 4, Czarna Białostocka – 6.

Posiedzenia rad koordynacyjnych Oddziałów odbywały się regularnie w Hajnówce, Grajewie, Łapach i Bielsku Podlaskim. W oddziałach w Sokółce i Dąbrowie Białostockiej posiedzenia odbywały się nie regularnie.

W Mońkach i Siemiatyczach sprawozdanie z działalności w ogóle nie ujmuje tego tematu. Praca Oddziałów polegała przede wszystkim na organizacji uroczystości patriotycznych, pielgrzymek, imprez sportowych i rekreacyjnych. Większość Oddziałów włączyła się w mniejszym lub większym stopniu do akcji zarządzanych przez Zarząd Regionu lub też organizację tych akcji przenosiła na swój teren. W tej

dziedzinie działalność oddziałów można ocenić zadawalająco.

Z przykrością muszę stwierdzić, że gorzej wygląda działalność statutowa w poszczególnych Oddziałach. Nie wszystkie Oddziały opiniowały projekty uchwał władz samorządowych, a jeśli to robiły to raczej sporadycznie, nie wszystkie regularnie uczęszczały w sesjach Rad Miejskich lub Gminnych. Mało w których Oddziałach reprezentanci Zarządu Regionu zdecydowanie wkraczali w rozwiązywanie konfliktów w zakładach pracy, w udzielanie pomocy członkom związku w ich sprawach indywidualnych zwłaszcza pomocy przy zwalnianiu z pracy. Nie oznacza to, że pracownicy czy działacze Oddziałów odmawiali załatwiania spraw, ale w zdecydowanej większości pomoc ograniczała się do udzielenia informacji zainteresowanemu członkowi czy Komisji Zakładowej, kto i kiedy załatwi ich sprawę w Zarządzie Regionu w Białymstoku. Nie najlepiej również wyglądała sprawa współpracy z Działem Organizacyjnym, np. w zakresie terminowego zdawania ankiet.

Muszę stwierdzić, że wszystkie Oddziały naszego Regionu włączyły się w akcję referendum Uwłaszczeniowego, większość włączyła się w zbieranie podpisów przeciw ustawie aborcyjnej, większość też wzięła udział w manifestacji w Waraszawie w dniu 31-go sierpnia. Przedstawiając w skrócie pracę Oddziałów, pracę niezbyt zadawalającą, zwłaszcza niezbyt zadawalającą członków Związku, nie mam na celu wystawiania negatywnych cenzurek komukolwiek, lecz zdopingowanie zwłaszcza pracowników do większego zaangażowania, większego wysiłku w tym trudnym dla naszego Związku okresie. A że można inaczej, niech świadczy przykład Oddziału w Hajnówce. Jest to jedyny Oddział, który zdecydowanie wszedł na drogę profesjonalności.

Oczywiście nie jest wspaniały, ale zdecydowanie różni się od pozostałych: zaangażowaniem w pracę, udziałem w życiu związkowym, dawaniem sygnałów, że trzeba się z nim liczyć. Przykładem tej profesjonalności jest: zatrudnienie przez Oddział miejscowego radcy prawnego, co spowodowało, że członkowie mają porady na miejscu i nie muszą jeździć do Białegostoku. Zarząd Regionu nie płaci mu wynagrodzenia, jest to wewnętrzna sprawa Oddziału. Następny przykład to podpisanie porozumienia z Radą Miejską w Hajnówce, które w formalny i prawny sposób określiło zasady współpracy. To porozumienie zdecydowanie zmieniło rolę Oddziału z roli ciągle proszącego, na rolę współpartnera. Dodatkowo Rada Oddziału zdecydowanie wkracza na drogę sądową odnosząc sukcesy. Nie zabrakło ich również w imprezach patriotycznych i pielgrzymkach.

Mam nadzieję, że ten przykład zachęci pozostałe Oddziały ZR działające w terenie do rozpoczęcia bardziej skutecznej pracy statutowej. To wymóg „tego czasu”, to konieczność, a nie możliwość.

Kończąc ten pierwszy rozdział mego sprawozdania chcę podkreślić, że uwieńczeniem pracy 1996 roku było wyświęcenie 5 sztandarów NSZZ „Solidarność” tj. Oddziału w Łapach, Komisji Zakładowej – Zakładu Płyt Wiórowych w Grajewie, Miejskiego Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej w Białymstoku, Cukrowni Łapy i Oddziału w Siemiatyczach.

II. Sprawozdanie z działań Przewodniczącego Zarządu Regionu w 1996 roku

Pierwszą rzeczą jaką chciałem podzielić się z Wami to, że udaje mi się realizować moje postanowienie, które podjąłem po wyborze na Przewodniczącego Zarządu Regionu, a mianowicie bezpośredni kontakt z Komisjami Zakładowymi. Sprawę tę uważałem za najistotniejszą, choć wiedziałem, że będzie wiele nie mniej ważnych spraw. Obawiałem się, czy mi się to uda. Dziś chciałbym poinformować, ku zaskoczeniu siebie samemu, że udaje mi się realizować swój cel. Otóż w 1996 roku uczestniczyłem w 23 spotkaniach, które odbywały się w dniach kończących szkolenia związkowe. W spotkaniu takim uczestniczyło 15–20 osób reprezentujących 9–13 Komisji Zakładowych. Na tak kameralnym spotkaniu można było poruszyć wiele, wiele spraw. Dla mnie miały one ogromne znaczenie, myślę, że dla przedstawicieli Komisji również. Chcę tu podkreślić, że spotkania te pokazały mi również, jak wiele znaczą szkolenia dla działaczy związkowych.

Drugim problemem, który zajął mi wiele czasu w minionym roku, to mój bezpośredni udział w sporach zbiorowych, przeważnie dotyczących płac prowadzonych przez Komisje Zakładowe.

III. Udział związku i Zarządu Regionu w Akcji Wyborczej „Solidarność”.

Zanim złożę sprawozdanie z działań podjętych przez Zarząd Regionu w „AWS” w 1996 roku oraz informację jak wyglądają sprawy na dzień dzisiejszy, chciałbym jednocześnie odpowiedzieć na jeszcze ciągle pojawiające się pytania. Po co Związek wchodzi do polityki?, po co zajmuje się polityką?, czy nie ma czym się zająć?, czy mało jest problemów związkowych?, czy na czele akcji wyborczej prawicy musiała stanąć „Solidarność”? A no właśnie, spróbujmy sobie wyjaśnić i odpowiedzieć: po co i dlaczego Akcja Wyborcza „Solidarność”?

Wszyscy chyba zdajemy sobie sprawę z obecnego układu sił w parlamencie oraz wszyscy wiemy, że ludzie władzy i styl jej sprawowania są zagrożeniem reform w na-

szym kraju. Jaka mogła być prognoza rozwoju sytuacji. Władze Związku zdały sobie sprawę, że jesteśmy w przełomowej sytuacji, że za kilkanaście miesięcy może się okazać, że będzie zupełnie inaczej – na dobre, lub że będzie inaczej ale na jeszcze gorsze. Zdały sobie sprawę, że to jak będzie kształtowany system, będzie zależało od tego na ile Związek sam ustali jedność co do programu i metod jego wprowadzenia w życie, do kadencji ustroju. Na ile Związek przeniesie te oddziaływania w kierunku konsolidacji ugrupowań, które programowo są zbieżne z Solidarnością. A więc wiedzieliśmy, że prognoza rozwoju sytuacji jest jedna, że stoimy zarówno przed olbrzymią szansą, ale i że stoimy przed możliwością straszliwej zapaści. Dlatego Związek cały czas poszukiwał sojuszników dla realizacji swych zadań. A główne zadanie to odwrócenie tego negatywnego procesu jaki ma miejsce w obecnym układzie sił w parlamencie, to dokończenie reform w naszym kraju. Wiemy wszyscy, że realizacja tego zadania jest jedynie możliwa poprzez wygranę najbliższych wyborów parlamentarnych, odebranie w demokratyczny sposób władzy postkomunistom. To wówczas zapewni Polsce należne jej miejsce w świecie oraz godne życie polskich rodzin. Czy ktoś ma wątpliwość, że jest to podstawowy cel działania Związku?.

Moi drodzy to główny powód, dla którego Związek jeszcze raz powtarzam; zaczął szukać sojuszników do realizacji swych zadań. Integracja następowała bardzo wolno i wokół konkretnych zadań. Najpierw ubezpieczenia zdrowotne – przez pracę opozycyjnych polityków i stowarzyszeń w Społecznej Komisji Zdrowia i w komisjach sejmowych, następnie wokół uwłaszczenia – w kampanii referendalnej i wreszcie wokół celów Związku – przed zbliżającymi się wyborami parlamentarnymi w 1997 roku.

A cele Związku to:

- uchwalenie nowej konstytucji opartej na naszym projekcie
- przeprowadzenie uwłaszczenia obywateli
- zreformowanie systemu ubezpieczeń społecznych i wprowadzenie ubezpieczeń zdrowotnych zgodnie z projektem NSZZ „Solidarność”

– pro rodzinne rozwiązania ustrojowe w tym pro rodzinny system podatkowy

– przestrzeganie prawa pracy szanującego godność pracownika

– jawność życia publicznego

Jedyną możliwością realizacji tych celów jest uzyskanie przez Związek realnego wpływu na decyzje Parlamentu.

Chcę również wyraźnie uwypuklić fakt, że najważniejsze dokumenty Związku – projekty ustaw dotyczące realizacji przed chwilą wymienionych celów, zostały zaakceptowane jako podstawa platformy wyborczej, praktycznie przez wszystkie partie

opozycyjne. Efektem tej pracy i tak wielkiej aktywności Związku było podpisanie kilkunastu porozumień lokalnych jak też Deklaracja współpracy „Solidarności” i ugrupowań politycznych zawarte 8 czerwca 1996 roku otwarte dla wszystkich ugrupowań i partii do czasu powołania Krajowego Komitetu Wyborczego AW”S”. Dlatego Komisja Krajowa w swej Uchwale z dnia 12.06.1996 r postanowiła akceptować wyżej wspomnianą deklarację i rekomendować ją na Krajowym Zjeździe Delegatów w Poznaniu uważając, że ta inicjatywa łączy wszystkich tych, którym zależy na budowie praworządnej, demokratycznej i suwerennej Polski, oraz tych którzy uznają, że konieczne jest sprawiedliwe rozliczenie przeszłości.

VIII Krajowy Zjazd Delegatów widząc szansę utworzenia szerokiej koalicji opartej na programie NSZZ „Solidarność” z wieloma podmiotami, partiami, stowarzyszeniami, ruchami i osobami, która to koalicja stworzy jedną listę wyborczą postanowił, że NSZZ „Solidarność” weźmie udział w najbliższych wyborach do Sejmu i Senatu w ramach Akcji Wyborczej „Solidarność”.

Ponadto KZD postanowił, że każdy z kandydatów przed przyjęciem i wpisaniem na listę podpisuje przygotowane centralnie, jednolite dla całego kraju zobowiązania dotyczące:

- przestrzegania dyscypliny organizacyjnej, deklaracje podporządkowania się decyzjom ustanowionym w myśl wewnętrznego prawa Akcji

- propagowania i osobistego popierania i aktywnego współuczestniczenia w realizacji poszczególnych punktów programu w konkretnych warunkach

- głosowania w Sejmie i w Senacie i innych władzach zgodnie z dokonanymi zobowiązaniami programowymi

- podpisania umowy wekslowej oraz wystawiania WEKSLA IN BLANCO ulokowanego w Oddziałach Akcji – pozwalającego w przyszłości na wyegzekwowanie z nich diet w Sejmie i Senacie

- zgodnie z zawartą umową wekslową – procentowego udziału na promowanie programu Akcji jego realizację.

Zobowiązanie finansowe zgodnie z umową po wyborze do Sejmu i Senatu będzie realizowane również w wypadku wystąpienia z Klubu Parlamentarnego Akcji Wyborczej „Solidarność”.

Krajowy Zjazd Delegatów opowiedział się również za podejmowaniem decyzji dotyczących list okręgowych na poziomie regionalnym, a konieczność odwoływania się do Komisji Krajowej może wystąpić w przypadku impasu na poziomie regionu.

Reasumując powyższe, obowiązkiem „Solidarności” która zapoczątkowała w Polsce i w Europie Środkowej i Wschodniej przywracanie niepodległości, na dziś jest strzec kontynuowania reform, usuwać to-

warzające im patologie i powstrzymywać proces monopolizacji władzy przez postkomunistów. Jest to więcej niż obowiązek, jest to nakaz chwili. Jesteśmy to winni naszym przodkom za trud walki o niepodległość, robotnikom poznańskiego czerwca 56 roku, stoczniovcóm, górnikom kopalni „Wujek” za oddane życie, Ks. Jerzemu i wszystkim pomordowanym Księżom.

Jesteśmy wreszcie winni to sami sobie. Owszem warto tutaj podkreślić, wyjaśniając wcześniej postawione pytania, że to prawda, że władze NSZZ „Solidarność” za decyzję powstania AW „S” ponoszą największą odpowiedzialność i ryzyko. I wydaje się, po ostatnim zjeździe krajowym, że Związek w imię realizacji programu obrony interesów pracowniczych, ale przecież także w imię powodzenia procesu reform jest gotów to ryzyko podjąć.

Kto z nami, kto przeciw nam? – śpiewał Jacek Kaczmarski w songu „Mury”. Mury runęły, a pytanie ciągle pozostaje aktualne. I na ironię losu, od lat my sami zdecydowanie bardziej akceptujemy słowo „przeciw” niż „z”. Przyzwyczajeni do destrukcji komunizmu, część naszych umiejętności z powodzeniem wykorzystujemy do destrukcji działań we własnym gronie. Powoduje to ogólne pomieszanie pojęć. Nic więc dziwnego, że wielu członków, a zwłaszcza młodych ludzi zadaje pytanie „Dlaczego oni mogą być razem, a my nie?” Według mnie to pytanie jak Polska długa i szeroka stawia również tysiące zwykłych ludzi, miłujących na co dzień, ale decydujących przecież w dniu każdego głosowania. AW „S” jest próbą odpowiedzi na to pytanie, skupiając już dzisiaj kilkadziesiąt ugrupowań, stowarzyszeń organizacji. I ostatni argument jaki chciałbym użyć to, że AW”S” to też bilet do przyszłości NSZZ „Solidarność” jako zwykłego związku zawodowego działającego w normalnym państwie. W przeciwnym wypadku rzeczywiście pozostałyby działania skrajnie rewindykacyjne, powodujące spadek poparcia dla „Solidarności”, a wewnątrz Związku wzrastające poczucie braku skuteczności.

Myślę, że dalsze argumentowanie celowości udziału NSZZ „Solidarność” w AW „S” jest nie potrzebne. Mam nadzieję, że wszystkich na tej sali udało mi się przekonać, że to jedynie możliwe i rozsądne rozwiązanie. Obecnie przejdźmy do tego co zrobiliśmy.

Na początek, krótkie kalendarium. 30 lipca 1996 roku Zarząd Regionu powołał do życia Regionalny Oddział Akcji Wyborczej „Solidarność”, a więc bardzo szybko po Krajowym Zjeździe Delegatów gdzie zapadły decyzje o wzięciu udziału Związku w wyborach. Oczywiście powołanie Regionalnego Oddziału poprzedził podpisanie deklaracji Zarządu Regionu przez część miejscowych partii politycznych. Przewodniczącym Regionalnego Oddziału zostałem

ja, jako Przewodniczący ZR NSZZ „Solidarność”. 2 grudnia 1996 roku Zarząd Regionu wyraził zgodę na przekazanie 1000 zł jako swego wpisowego i przekazał ją na konto Regionalnego Oddziału AW”S”. Ustalił również wysokość składki miesięcznej równej kwocie 200 zł.

- 3 marca 1997 r. Zarząd Regionu zaakceptował 8 osób z ramienia ZR do Regionalnej Rady AW „S”. Są to następujące osoby:

Józef Mozolewski, Stanisław Wiśniewski, Danuta Dakowicz, Zdzisław Piekarski, Jan Kulikowski, Zbigniew Czamecki, Eugeniusz Stepańczuk członkowie Prezydium ZR oraz Krzysztof Jurgiel – członek Związku.

- 3 marca 1997 roku Zarząd Regionu podjął uchwałę w sprawie wytypowania 5 osób z ramienia ZR do Zespołu Koordynacyjnego Regionalnej Rady AW „S”. Zarząd Regionu reprezentują Kol. Kol. Józef Mozolewski, Stanisław Wiśniewski, Danuta Dakowicz, Zdzisław Piekarski i Krzysztof Jurgiel. Zarząd Regionu postanowił też, że Z-ca Przewodniczącego ZR Kol. Stanisław Wiśniewski będzie pełnił funkcję pełnomocnika listy okręgowej AW „S” w Białymstoku.

Pragnę również poinformować, że Deklarację AW „S” na dzień dzisiejszy w Białymstoku podpisało 22 ugrupowania i nadal nie jest to proces zamknięty. Utworzono również struktury AW „S” w Siemiatyczach, Hajnówce, Bielsku Podlaskim, Łapach, Mońkach i Sokółce. ■

Cegielki dla Stoczni

Zarząd Regionu Białystok NSZZ „Solidarność” informuje, iż w siedzibie ZR przy ul. Suraskiej 1 można nabyć cegielki na pomoc dla Stoczni Gdańskiej. Cegielki rozprowadzane są także w siedzibach regionalnych oddziałów Zarządu Regionu.

Tel. 42-32-46

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 8 stycznia 1997 r.

w sprawie szczegółowych zasad udzielania

urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania

wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop

Na podstawie art. 173 Kodeksu pracy zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przy ustalaniu urlopu wypoczynkowego w wymiarze proporcjonalnym, zwanego dalej „urlopem proporcjonalnym”, kalendarzowy miesiąc pracy odpowiada 1/12 wymiaru urlopu przysługującego pracownikowi na podstawie art. 154 § 1 Kodeksu pracy.

2. Niepełny kalendarzowy miesiąc zaokrągla się w górę do pełnego miesiąca.

3. Jeżeli ustanie stosunku pracy u dotychczasowego pracodawcy i nawiązanie takiego stosunku u kolejnego pracodawcy następuje w tym samym miesiącu kalendarzowym, zaokrąglenia do pełnego miesiąca dokonuje wyłącznie dotychczasowy pracodawca.

§ 2. 1. Przy proporcjonalnym obniżeniu wymiaru urlopu wypoczynkowego, zgodnie z art. 155 § 2 Kodeksu pracy nie uwzględnia się niepełnych miesięcy kalendarzowych urlopu bezpłatnego lub innego okresu niewykonywania pracy, o których mowa w tym przepisie.

2. Jeżeli urlop bezpłatny lub inny okres niewykonywania pracy, o których mowa w art. 155 § 2 Kodeksu pracy, obejmuje część miesiący kalendarzowych, za miesiąc uważa się łącznie 30 dni.

§ 3. Pracodawca ustala wymiar proporcjonalnego urlopu wypoczynkowego przysługującego pracownikowi w roku kalendarzowym, w którym nabył on u tego pracodawcy prawo do urlopu w wyższym wymiarze, uwzględniając odrębnie okres przypadający przed nabyciem prawa do urlopu w wyższym wymiarze i odrębnie okres przypadający po nabyciu prawa do takiego urlopu.

§ 4. 1. Pracownikowi zatrudnionemu w niepełnym wymiarze czasu pracy udziela się urlopu wypoczynkowego w wymiarze wynikającym z art. 153 i 154 Kodeksu pracy.

2. Pracownikowi określonego w ust. 1, którego rozkład czasu pracy przewiduje dni pracy i dni, w których nie ma on obowiązku wykonywania pracy, udziela się urlopu wypoczynkowego na dni pracy i dni wolne od pracy w takiej proporcji, w jakiej dni te występują w czasie wykonywania pracy przez pracownika.

§ 5. W okolicznościach uzasadniających przesunięcie urlopu na inny termin niż określony w planie urlopów pracodawca jest obowiązany udzielić pracownikowi nie wykorzystanego urlopu w terminie z nim uzgodnionym.

§ 6. Wynagrodzenie za czas urlopu wypoczynkowego, zwane dalej „wynagrodzeniem urlopowym”, ustala się z uwzględnieniem wynagrodzenia i innych świadczeń ze stosunku pracy, z wyłączeniem:

1) jednorazowych lub nieperiodycznych wypłat za spełnienie określonego zadania bądź za określone osiągnięcie,

2) wynagrodzenia za czas gotowości do pracy oraz za czas nie zawinionego przez pracownika przestoju,

3) gratyfikacji (nagród) jubileuszowych,

4) wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego, a także za czas innej usprawiedliwionej nieobecności w pracy,

5) ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy,

6) dodatkowego wynagrodzenia radcy prawnego z tytułu zastępstwa sądowego,

7) wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wskutek choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną,

8) nagród z zakładowego funduszu nagród, należności przysługujących z tytułu udziału w zysku lub w nadwyżce bilansowej,

9) odpraw emerytalnych lub rentowych albo innych odpraw pieniężnych,

10) wynagrodzenia i odszkodowania przysługującego w razie rozwiązania stosunku pracy – stosując zasady określone w § 7-11.

§ 7. Składniki wynagrodzenia określone w stawce miesięcznej w stałej wysokości uwzględnia się w wynagrodzeniu urlopowym w wysokości należnej pracownikowi w miesiącu wykorzystywania urlopu.

§ 8. 1. Składniki wynagrodzenia przysługujące za okresy nie dłuższe niż jeden miesiąc, z wyjątkiem określonych w § 7, uwzględnia się przy ustalaniu wynagrodzenia urlopowego w łącznej wysokości wypłaconej pracownikowi w okresie 3 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc rozpoczęcia urlopu.

2. W przypadkach znacznego wahania wysokości składników wynagrodzenia, o których mowa w ust. 1, składniki te mogą

być uwzględnione przy ustalaniu wynagrodzenia urlopowego w łącznej wysokości wypłaconej pracownikowi w okresie przekraczającym 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc rozpoczęcia urlopu.

3. Wynagrodzenie ustalone według zasad przewidzianych w ust. 1 i 2 stanowi podstawę wymiaru wynagrodzenia urlopowego, zwaną dalej „podstawą wymiaru”.

§ 9. 1. Wynagrodzenie urlopowe oblicza się dzieląc podstawę wymiaru przez liczbę dni, w czasie których pracownik wykonywał pracę w okresie, z którego została ustalona ta podstawa, a następnie mnożąc tak ustalone wynagrodzenie za 1 dzień pracy przez liczbę dni pracy, jakie by pracownik przepracował w czasie urlopu wypoczynkowego w ramach normalnego czasu pracy, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy, gdyby w tym czasie nie korzystał z urlopu.

2. Do liczby dni, w których pracownik wykonywał pracę, określonych w ust. 1, wlicza się przepracowane przez pracownika niedziele i święta oraz dodatkowe dni wolne od pracy, przewidziane w art. 1291 § 1 i 1292 Kodeksu pracy.

§ 10. W razie zmiany w składnikach wynagrodzenia, o których mowa w § 8, lub zmiany wysokości takich składników w okresie, z którego ustala się podstawę wymiaru, wprowadzonych przed rozpoczęciem przez pracownika urlopu wypoczynkowego lub w miesiącu wykorzystywania tego urlopu, podstawę wymiaru ustala się ponownie z uwzględnieniem tych zmian.

§ 11. 1. Jeżeli przez cały okres przyjęty do ustalenia podstawy wymiaru, poprzedzający miesiąc wykorzystywania urlopu wypoczynkowego, lub przez okres krótszy, lecz obejmujący pełny miesiąc kalendarzowy lub pełne miesiące kalendarzowe, pracownikowi nie przysługiwało wynagrodzenie określone w § 8, przy ustalaniu podstawy wymiaru uwzględnia się najbliższe miesiące, za które pracownikowi przysługiwało takie wynagrodzenie.

2. Jeżeli pracownik przed rozpoczęciem urlopu wypoczynkowego otrzymał wynagrodzenie określone w § 8 za okres krótszy niż przyjęty do ustalenia podstawy wymiaru, podstawę wymiaru stanowi wynagro-

Ciąg dalszy na str. 10

Ciąg dalszy ze str. 9d
z

enie wypłacone pracownikowi za okres faktycznie przepracowany.

§ 12. 1. Składniki wynagrodzenia wypłacane za okresy dłuższe niż jeden miesiąc wypłaca się w przyjętych terminach wypłaty tych składników, przy czym okres urlopu jest traktowany na równi z okresem wykonywania pracy.

2. Okres urlopu wypoczynkowego w zakresie prawa do deputatu traktuje się na równi z okresem wykonywania pracy.

§ 13. Pracodawca wypłaca pracownikowi, na jego wniosek, wynagrodzenie urlopowe przed rozpoczęciem urlopu.

§ 14. Ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy, zwany dalej „ekwiwalentem”, ustala się stosując zasady obowiązujące przy obliczaniu wynagrodzenia urlopowego, ze zmianami określonymi w § 15-19.

§ 15. Składniki wynagrodzenia określone w stawce miesięcznej w stałej wysokości uwzględnia się przy ustalaniu ekwiwalentu w wysokości należnej w miesiącu nabycia prawa do tego ekwiwalentu.

§ 16. 1. Składniki wynagrodzenia przysługujące pracownikowi za okresy nie dłuższe niż 1 miesiąc, z wyjątkiem określonych

w § 7, uzyskane przez pracownika w okresie 3 miesięcy poprzedzających miesiąc nabycia prawa do ekwiwalentu, uwzględnia się przy ustalaniu tego ekwiwalentu w przeciętnej wysokości z okresu 3 miesięcy.

2. Jeżeli pracownik nie przepracował pełnego okresu, o którym mowa w ust. 1, wynagrodzenie faktycznie uzyskane przez niego w tym okresie dzieli się przez liczbę dni pracy, za które przysługiwało to wynagrodzenie, a otrzymany wynik mnoży się przez liczbę dni, jakie pracownik przepracował w ramach normalnego czasu pracy, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy.

3. Przepis § 11 stosuje się odpowiednio.

§ 17. 1. Składniki wynagrodzenia przysługujące pracownikowi za okresy dłuższe niż 1 miesiąc, wypłacone w okresie 12 miesięcy bezpośrednio poprzedzających miesiąc nabycia prawa do ekwiwalentu, uwzględnia się przy ustalaniu ekwiwalentu w średniej wysokości z tego okresu.

2. Przepisy § 11 i 16 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

§ 18. 1. Ekwiwalent za 1 dzień urlopu ustala się dzieląc sumę miesięcznych wynagrodzeń ustalonych na podstawie § 15-17

przez współczynnik, o którym mowa w § 19.

2. Ekwiwalent za nie wykorzystany przez pracownika urlop wypoczynkowy oblicza się mnożąc ekwiwalent za 1 dzień urlopu przez liczbę dni tego urlopu.

§ 19. 1. Współczynnik służący do ustalenia ekwiwalentu za 1 dzień urlopu ustala się odrębnie w każdym roku kalendarzowym i stosuje przy obliczaniu ekwiwalentu, do którego pracownik nabył prawo w ciągu tego roku kalendarzowego.

2. Współczynnik ustala się odejmując od liczby dni w danym roku kalendarzowym łączną liczbę przypadających w tym roku niedziel i świąt oraz dodatkowych dni wolnych od pracy, o których mowa w art. 1291 § 1 i 1292 Kodeksu pracy, a otrzymany wynik dzieli się przez 12.

§ 20. Traci moc rozporządzenie Ministra Pracy, Płacy i Spraw Socjalnych z dnia 21 października 1974 r. w sprawie pracowniczych urlopów wypoczynkowych (Dz. U. Nr 43, poz. 259, z 1976 r. Nr 40, poz. 238, z 1983 r. Nr 70, poz. 316, z 1984 r. Nr 35, poz. 188 i z 1989 r. Nr 53, poz. 314).

§ 21. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia. ■

Słowo Arcybiskupa Stanisława Szymborskiego, Metropolity Białostockiego, z okazji niepokojów społecznych wynikających z pogwałcenia norm moralnych przez uchwalenie niektórych ustaw sejmowych a także niektórych artykułów i braków w proponowanej Konstytucji

Umiłowani Bracia i Siostry,

1. Po świętach Zmartwychwstania Pańskiego, w klimacie Bożej radości, pragnę podzielić się z Wami tym wszystkim, co raduje, a równocześnie tym, co boli.

Najpierw chcę podziękować za każde dobro. Kapłanom, którzy upracowali się mocno w okresie Wielkiego Postu i w czasie Świąt. Dziękuję siostrze zakonne, katechetom i katechetkom za gorliwe nauczanie w szkołach i salkach parafialnych. Dziękuję wszystkim, którzy z różnych okazji okazują życzliwość Kościołowi, a także swoim biskupom. Niech dobry Bóg wynagrodzi każdy trud i każdą dobroć.

Ze wzruszeniem przyjąłem odpowiedź Waszą, Bracia i Siostry, na apel o pomoc w obronie życia i za ofiary złożone w czasie pasterki. Dzięki nim możemy otworzyć Dom dla samotnej matki w Wasilkowie i przyjść z pomocą rodzinom, które znajdują się w trudnej sytuacji życiowej w związku z przyjściem na świat nowego potomstwa. Podaję do wiadomości, że ustanowiłem

Fundusz Obrony Życia Archidiecezji Białostockiej. Fundusz ten kieruje się Statutem opartym na zasadach przyjętych przez Konferencję Episkopatu Polski. Zasilany będzie dalszymi ofiarami złożonymi w noc Bożego Narodzenia lub zebranych z okazji imprez specjalnie na ten cel zorganizowanych. Fundusz ten został powołany w związku z ustawą legalizującą zabijanie dzieci nienarodzonych.

2. Problem rodzin potrzebujących, jak też problem obrony życia, są sprawami wymagającymi szczególnej uwagi i zaangażowania wszystkich wiernych. Wiem, że świadomość społeczeństwa na tym polu została jakby obudzona dzięki wypowiedziom w środkach masowego przekazu oraz manifestacjom organizowanym w obronie życia. W Białymstoku miał miejsce marsz modlitewny jako protest przeciw haniebnym ustawom.

Ustawa ta przynosi już owoce grzechu, rozdarcia sumień, frustracji i krzywd wyrządzonych tym, którzy chcą się kierować pra-

wem Bożym a nie ustawą sprzeczną z tym prawem.

Spoleczeństwo wierzących, i ludzi uczciwych na Białostocczyźnie i w całej Polsce zbulwersowana jest wydarzeniem, które miało miejsce w szpitalu Rejonowym w Sokółce. Kiedy Pani Ordynator bloku operacyjnego odmówiła podania znieczulenia do zabiegu zabicia dziecka, motywując swoją postawę wolą dochowania wierności przysiędze lekarskiej jak też nakazowi własnego sumienia, została odwołana ze stanowiska ordynatora, a inni lekarze anesteziolodzy, którzy odmówili podobnego udziału otrzymali karę nagany oraz zagrożenia możliwości dalszego kształcenia w tej specjalizacji. Oświadczone też, że odwołanie kar może nastąpić pod warunkiem wyrażenia zgody na dokonanie aborcji.

Dzieje się to w szpitalu, który niedawno temu został uznany za szpital „przyjazny dziecku”.

Ciąg dalszy na str. 11

Ciąg dalszy ze str. 10

Podaję do wiadomości komunikat Katolickiej Agencji Informacyjnej z dnia 10 kwietnia br.:

„Polska federacja Ruchów Obrony Życia wydała oświadczenie, w którym wyraża uznanie anezjologom z Sokółki. Odmówili oni udziału w przygotowaniu do zabicia dziecka. Lekarze z Sokółki nie ulegli presji i nie podjęli działań sprzecznych z istotą i etyką lekarza – piszą autorzy oświadczenia. Represjonowanie tych lekarzy przez dyrektora szpitala Rejonowego w Sokółce – odwołanie ordynatora oddziału i udzielenie nagan anezjologom – jest sprzeczne z obowiązującym prawem. Dlatego obrońcy życia zwracają się do Lekarza Wojewódzkiego w Białymstoku, by podjął rewizję tej zenującej decyzji dyrektora szpitala”.

Wrz z kapłanami i wiernymi Kościoła Białostockiego solidaryzuję się z powyższym oświadczeniem.

Lekarzom i pielęgniarkom, wiernym zasadzie, że „trzeba bardziej słuchać Boga niż ludzi” wyrażam najwyższe uznanie. Należą oni do świadków prawdy i ładu moralnego. Represjonowani zaś i cierpiący z powodu jasnej i odważnej postawy w obronie życia, są spadkobiercami wszystkich męczenników, którzy dla wiary i prawa Bożego nie lękali się oddać życia.

Bracia i Siostry, do Was zapewne odnozą się słowa Św. Pawła skierowane do Filipian: „Wam bowiem z łaski dane jest to dla

Chrystusa: nie tylko w Niego wierzyć, ale i dla Niego cierpieć”.

W związku z bolesnym wydarzeniem, które miało miejsce w szpitalu Rejonowym w Sokółce możemy snuć dalsze refleksje wynikające z zasady, że prawo legalizujące zło nie obowiązuje w sumieniu i że nikt nie może zmusić do jego przestrzegania.

Konflikt i drastyczne jego rozwiązanie w Sokółce dowodzi, jak nieludzka jest ustawa uchwalona przez Sejm, legalizująca zabijanie dzieci nienarodzonych.

Uchwalona przez Parlament Konstytucja, mająca być poddana ocenie i decyzji społeczeństwa w majowym referendum zawiera w sobie podobne źródła konfliktów, gdyż nie zapewnia ochrony życia od chwili poczęcia, aż do naturalnej śmierci. Będą się zdarzały podobne sytuacje. Jest obawa, że zwolennicy prawa śmierci będą stosować dotkliwe kary na lekarzy i pielęgniarki w imię prawa stanowionego z pominięciem prawa naturalnego, kodeksu lekarskiego i prawnego sumienia. Taka konstytucja budzi wielkie zastrzeżenia. Może bowiem się stać źródłem konfliktów, szykan i krzywd.

3. Niepokoiły się także problemem wychowania seksualnego w szkołach. Drodzy Rodzice. Zapoznacie się z tą sprawą. Przeczytajcie pomoce szkolne lub podręczniki, które będą podawane waszym dzieciom. Niektóre z nich są jaskrawą deprawacją a miejscami graniczą z pomogafią.

Rodzice! Waszym obowiązkiem jest wiedzieć, co wasze dzieci czytają i co im się

będzie przekazywać w czasie tych lekcji. Brońcie zdrowia moralnego waszych dzieci. Nie bądźcie obojętni i bierni. Takie jest wasze prawo i wasz święty obowiązek. Potrzebna jest wielka modlitwa w tej intencji.

Na prośbę wielu katolickich rodzin ustanawiam w każdy pierwszy czwartek miesiąca godzinę adoracji i modlitwy o dobre wychowanie naszych dzieci i naszej młodzieży. Na tę godzinę adoracji w bazylice katedralnej o godzinie 19.00 zapraszam rodziców, których dzieci chodzą do szkoły.

Rodzice powinni najbardziej modlić się za swoje dzieci. Godzinna adoracja w naszej katedrze, na którą przybędą licznie ojcowie i matki, będzie wyrazem naszej wspólnej troski i świadectwem wobec społeczeństwa i młodzieży, ale wychowywać w duchu Ewangelii.

Odwołuję się do Listu Pastorskiego Episkopatu Polskiego, który był czytany w niedzielę 13 kwietnia br., a który szerzej omawia sprawę wychowania w szkole.

4. Kochani Rodzice i wszyscy Bracia i Siostry, proszę przyjąć powyższe słowa jako wyraz największej troski o wspólne dobro naszego społeczeństwa i naszego Narodu.

Proszę Was, miejcie odwagę postępować w prawdzie, bronić świętych spraw.

Wszystkim, którzy dają świadectwo prawdzie i dobru z serca błogosławieństwo: w Imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

**Stanisław Szymecki Arcybiskup
Metropolita Białostocki**

Białystok, dnia 15 kwietnia 1997 r.

Słowa z Jasnej Góry

Ponad sto tysięcy wiernych z kraju i zagranicy uczestniczyło 3 bm. na Jasnej Górze w uroczystej sumie pontyfikalnej, stanowiącej centralny punkt uroczystości świętej Matki Bożej Królowej Polski. W czasie nabożeństwa ponowiono milenijny akt oddania Polski „w macierzyńskiej niewole Maryi”. W homilii prymas Glemp wyraził „lęk o wiarę” i „lęk o brak zrozumienia dla większości wierzącej” przez ustanawiających nową konstytucję.

Pielgrzymów z kraju i zagranicy, wśród których byli liczni przedstawiciele duchowieństwa z członkami Episkopatu Polski, kombatanci i harcerze, a także m.in. b. prezydent Lech Wałęsa, powitał generał zakonny paulinów, o. Stanisław Turek. Nawiązując do zbliżającego się referendum konstytucyjnego stwierdził on, że modlitwy tegorocznego 3 maja to „błaganie Boga i Polski Królowę o światło i siłę, by Polacy w tej sprawie zagłosowali zgodnie z chrześcijańskim sumieniem, tak abyśmy nie musieli się wstydić naszej decyzji w przyszłości”.

Mszy św. pod Szczytem Jasnogórskim przewodniczył kard. Henryk Gulbinowicz. W czasie nabożeństwa modlono się za

wszystkich Polaków, w kraju i na emigracji, a także o to, „aby religia cieszyła się wolnością, a Ojczyzna rozwijała w pokoju”. Odnowiono Akt oddania narodu polskiego w wieczystą macierzyńską niewolę miłości, zawierając Matce Bożej naród „i wszystko co Polskę stanowi”.

Prymas Polski, kard. Józef Glemp, nawiązał w homilii do rocznicy Konstytucji 3 Maja. uchwalonej „w imię Boga, w Trójcy Świętej Jedyne” i stwierdził, że twórcy tekstu nowej Konstytucji to ludzie „w większości niewierzący, albo obcy, albo oziębli” w stosunku do religii, często zdecydowanie niechętni Kościołowi. W tym kontekście prymas wyraził „lęk o wiarę” i „lęk o brak zrozumienia dla większości wierzącej” przez ustanawiającą konstytucję „mniejszość niewierzącą”.

Kard. Glemp wylczył wątpliwości dotyczące nowej Konstytucji, które nie ustępują „nawet przy uważnym czytaniu tekstu”. „Czy wszystko jest jasne, gdy chodzi o postępowanie etyczne w wymiarze całej wspólnoty narodowej? Czy Bóg ma dzielić miejsce z nie-bogiem? Czy Konstytucja będzie objaśniana według odczuć i aspiracji całego narodu, czy też będzie interpretowa-

na według interesów ludzi niewierzących, którzy dziś stoją na czele i biorą odpowiedzialność za cały naród?” – pytał prymas.

Kard. Glemp wskazał na „lęk przed manipulacją” pytając, czy odwołanie ratyfikacji Konkordatu nie jest ze strony rządzących „przynętą” dla utrwalenia w wierzących przekonania, iż udział w referendum konstytucyjnym jest drogą do uzyskania Konkordatu. „Episkopat wyraźnie przeciwstawia się takiej zależności między jednym i drugim dokumentem – przypominał prymas. – O postawie wyborców ma decydować sumienie i osobiste rozeznanie”.

„Jak zdamy egzamin z tego rozeznania” – zastanawiał się prymas stwierdzając, że rozeznanie winno być poważnie rozpatrzone „w modlitwie i przez Boga”. Wymienił tu trzy sposoby, które – jego zdaniem – „są możliwe i dostępne”. Pierwsza opcja to „środki prawne, albo polityczne, które mówią, że można tak działać, aby referendum zbliżające się miało wynik negatywny”. Drugi sposób, to „tak przygotować myślenie społeczne wierzących, tak umieć wnikać w sprawiedliwość społeczną, tak umacniać siły, które są inspirowane zasada-

Dokończenie na str. 12

mi odwiecznymi, trwałymi, aby umieć odpowiednio decydować o substancji narodowej”.

Prymas opowiedział się za trzecią opcją, „odwołania się do siły nadprzyrodzonej, do duchowej mocy, to tego wypróbowanego środka, jakim jest zwrócenie się do Maryi”. „Chcemy iść drogą wiary i nawrócenia, które jest potrzebne do osiągnięcia łaski siły społecznej.” Trzeba zawierzyć, jak wielokrotnie w przeszłości, Maryi – „z całą ufnością i całym zawierzeniem w tę wiarę, że Maryja u swojego syna wyprosi siły swojemu narodowi. Tak było i tak będzie. Niech się nie trwożą serca wasze”. Trzeba podążać do „wolności dzieci bożych” podobnie jak nasi święci, którzy mimo rozmaitych „trudnych okoliczności potrafili utrzymać własną tożsamość”.

Pomnik 42. Pułku Piechoty znowu stoi!

W Parku Zwierzynieckim w Białymstoku odsłonięty został w sobotę pomnik ku czci poległych w wojnie polsko-bolszewickiej w 1920 roku żołnierzy i oficerów 42. Pułku Piechoty. Jest on wierną repliką pomnika, który stał w tym samym miejscu w latach 30. a został zniszczony w 1940 roku podczas agresji sowieckiej.

Uroczystość poprzedziły nabożeństwa za ojczyznę w prawosławnej katedrze św. Mikołaja oraz bazylice katedralnej w Białymstoku. Odsłonięcia pomnika dokonali: przewodniczący komitetu jego odbudowy, prezydent miasta Krzysztof Jurgiel oraz chor. Michał Mieczkowski, żołnierz 42. Pułku Piechoty w latach 1923-39. Prezydent skrytykował przy okazji uchwaloną przez Zgromadzenie Narodowe ustawę zasadniczą. „Stawiając prawo stanowione nad naturalnym, jest już dziś źródłem rozdarcia polskich sumień, przyszłych konfliktów i krzywd moralnych tych którzy pragną w życiu kierować się prawem Bożym” – powiedział.

Pomnik składa się z dwóch części: 3-stopniowego cokółu oraz rzeźby bogini zwycięstwa i podtrzymywanego przez nią umierającego żołnierza. Początki 42. Pułku Piechoty sięgają 1918 roku. Wówczas w południowych Włoszech powstał 3. Pułk Strzelców im. księcia Józefa Poniatowskiego. Potem jako 150. Pułk Strzelców Kresowych został przemianowany na 42. Pułk Piechoty i miał swą siedzibę w Białymstoku.

OSRODEK SZKOLENIOWY OLC ZARZĄD REGIONU BIAŁYSTOK NSZZ "SOLIDARNOŚĆ"

ORGANIZUJE KURSY

1. PODSTAW OBSŁUGI KOMPUTERA PC

60 godzin lekcyjnych.
CENA: 100,00 zł

PROGRAM KURSU:

- @ SYSTEM OPERACYJNY - DOS,
- @ NAKŁADKA SYSTEMOWA - NORTON COMMANDER,
- @ SYSTEM WINDOWS,
- @ EDYTOR TEKSTÓW - AMI PRO,
- @ ARKUSZ KALKULACYJNY - EXCEL.

2. KSIĘGOWOŚCI KOMPUTEROWEJ

75 godzin lekcyjnych.
- Moduł I - 45 g.l. podstawy rachunkowości (wykłady)
- Moduł II - 30 g.l. system finansowo-księgowy (ćwiczenia)
CENA: 150,00 zł

WYMAGANIA: ukończony kurs podstaw obsługi komputera.

Fundacja
Rozwoju
Województwa
Białostockiego

Szkolenia zorganizowano przy współpracy z Fundacją Rozwoju Województwa Białostockiego realizującą Polsko-Brytyjski Program Rozwoju Przedsiębiorczości

Program wspierany przez Rząd Brytyjski

ZGŁOSZENIA PRZYJMOWANE SĄ PRZY
ul. SURASKIEJ 1, II piętro, pokój nr 62
☎ 422-797, 423-246 w. 15

BIULETYN INFORMACYJNY
NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”
REGION BIAŁYSTOK

SOLIDARNOŚĆ

ADRES REDAKCJI: ul. Suraska 1, pok. 69, 15-093 Białystok, tel. 423-246 w. 16; fax 42-32-48

REDAKCJA: Mirosław Markowski (red. naczelny),
Artur Jan Szczęsny (red. techniczny),
oraz Zespół.

WYDAWCA: Zarząd Regionu Białystok NSZZ „Solidarność”